

отъ всекакво утѣшение, като не позволявали да ги посѣщаватъ роднинитѣ и приятелитѣ имъ. Научени отъ учителя си на постоянство и твърдостъ въ вѣрата, тѣ били готови всичко да претърпѣтъ само да не отстъпѣтъ и не измѣнѣтъ на великото си дѣло и завѣта на св. Методия. Тѣй като Нѣмското духовенство не било въ състояние да ги принуди да вървятъ по тѣхному, то прибѣгнѣло къмъ послѣдни мѣрки, т. е. рѣшило да ги изгони изъ предѣлитѣ на Моравия. Прѣдадени отъ Нѣмското духовенство на войници да ги изгонѣтъ изъ Моравия, ученицитѣ на св. Кирила и Методия пристигнали при Дунава и тамъ оставени отъ войницитѣ, намислили да отидѣтъ въ Бѣлгария. Климентъ казалъ на другаритѣ си: намъ е пѣтътъ къмъ Бѣлгария, тамъ царъ Борисъ е добъръ, той се бои отъ Бога и той ще ни приеме. Всичкитѣ се съгласили да отидѣтъ въ Бѣлгария. Прѣвезли се прѣвъ Дунава, тамъ, гдѣто се захващала Бѣлгарската земя. Най-напрѣдъ дошли въ Бѣлградъ. Въ това време въ Бѣлградъ билъ войвода Боритаканъ, болеринъ на царъ Бориса. Той като се научилъ, че дошли въ града непознати людѣе, повикалъ ги при себе си и слѣдъ като ги испиталъ и се научилъ, кои сѣ тѣ и отъ гдѣ идѣтъ, приелъ ги съ почетъ. Като си отпочинѣли нѣколко дни, войводата ги испратилъ при Бориса, който съ голѣмъ почетъ посрѣщналъ ученицитѣ на